Samling af Afgørelser

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS VICEPRÆSIDENT

2. marts 2016 *

»Særlige rettergangsformer — appel — administrativ procedure — offentliggørelse af en beslutning vedrørende et ulovligt kartel på det europæiske marked for brintoverilte og perborat — Kommissionens afgørelse om afslag på begæring om fortrolig behandling af visse oplysninger i kartelafgørelsen — samarbejdsmeddelelse — dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret, hvorved Retten frifandt Kommissionen i et annullationssøgsmål vedrørende denne afgørelse — begæring om udsættelse af gennemførelsen af den pågældende afgørelse — fumus boni juris — uopsættelighed — interesseafvejning«

I sag C-162/15 P-R,

angående en begæring om udsættelse af gennemførelse og om anordning af foreløbige forholdsregler i henhold til artikel 278 TEUF og 279 TEUF, indleveret den 6. oktober 2015,

Evonik Degussa GmbH, Essen (Tyskland), ved Rechtsanwälte C. Steinle, C. von Köckritz og A. Richter,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved G. Meessen og M. Kellerbauer samt ved F. van Schaik, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLENS VICEPRÆSIDENT

efter at have hørt generaladvokat M. Szpunar,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 8. april 2015 har Evonik Degussa GmbH nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 28. januar 2015, Evonik Degussa mod Kommissionen (T-341/12, EU:T:2015:51, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen i Evonik Degussas søgsmål med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse K(2012) 3534 endelig af 24. maj 2012 om afslag på den af appellanten

* Processprog: tysk.

indgivne begæring om fortrolig behandling af oplysningerne i medfør af artikel 8 i formanden for Kommissionens afgørelse 2011/695/EU af 13. oktober om høringskonsulentens funktion og kompetenceområde under behandlingen af visse konkurrencesager (sag COMP/38.620 – Brintoverilte og perborat) (herefter »den omtvistede afgørelse«).

2 Ved særskilt dokument indleveret til Domstolens Justitskontor den 6. oktober 2015 har appellanten fremsat nærværende begæring om foreløbige forholdsregler i henhold til artikel 278 TEUF og 279 TEUF med påstand om udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede afgørelse og om, at Europa-Kommissionen pålægges, indtil afsigelsen af den dom, der afslutter appelproceduren i sag C-162/15 P, ikke at offentliggøre en ikke-fortrolig version af Kommissionens beslutning K(2006) 1766 endelig af 3. maj 2006 vedrørende en procedure i henhold til artikel 81 [EF] og EØS-aftalens artikel 53 angående Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA og Arkema SA (sag COMP/38.620 – Brintoverilte og perborat), hvilken der er offentliggjort et resumé af i *Den Europæiske Unions Tidende* (EUT 2006 L 353, s. 54, herefter »PHP-beslutningen«), og som for så vidt angår appellanten er mere detaljeret end den ikke-fortrolige udgave af denne beslutning, som blev offentliggjort i 2007.

3 Kommissionen fremsatte sine bemærkninger den 29. oktober 2015.

Tvistens baggrund og den appellerede dom

4 I PHP-beslutningen fastslog Kommissionen bl.a., at Degussa AG, nu Evonik Degussa GmbH, havde deltaget i en overtrædelse af artikel 81 EF inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) med 16 andre selskaber, der virkede i sektoren for brintoverilte og perborat. Eftersom appellanten i december 2002 var det første selskab, der kontaktede Kommissionen i henhold til dennes meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager (EFT 2002 C 45, s. 3, herefter »2002-samarbejdsmeddelelsen«), og som i dette tilfælde samarbejdede fuldt ud ved at meddele Kommissionen alle de oplysninger, som selskabet var i besiddelse af vedrørende overtrædelsen, blev selskabet indrømmet fuldstændig bødefritagelse.

5 I 2007 blev den første ikke-fortrolige udgave af PHP-beslutningen offentliggjort på Kommissionens Generaldirektorat for Konkurrences websted.

6 I sin skrivelse til appellanten den 28. november 2011 oplyste Kommissionen selskabet om sin hensigt om at offentliggøre en ny, mere detaljeret ikke-fortrolig udgave af PHP-beslutningen, som skulle gengive hele denne beslutnings indhold med undtagelse af fortrolige oplysninger. Kommissionen anmodede ved denne lejlighed appellanten om, at selskabet identificerede, hvilke oplysninger i PHP-beslutningen det ville begære behandlet fortroligt.

7 Eftersom appellanten fandt, at denne mere detaljerede, ikke-fortrolige udgave indeholdt fortrolige oplysninger eller forretningshemmeligheder, fremsatte selskabet i en skrivelse af 23. december 2011 over for Kommissionen indsigelser imod den planlagte offentliggørelse. Appellanten gjorde til støtte for disse indsigelser nærmere bestemt gældende, at denne ikke-fortrolige udgave indeholdt talrige oplysninger, som selskabet havde givet Kommissionen i henhold til 2002-samarbejdsmeddelelsen, i lighed med navnene på flere af dets samarbejdspartnere samt angivelser om kommercielle forhold. Det var appellantens opfattelse, at den planlagte offentliggørelse således bl.a. tilsidesatte princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning og ligebehandlingsprincippet og kunne skade Kommissionens undersøgelsesvirksomhed.

8 Ved skrivelse af 15. marts 2012 meddelte Kommissionen appellanten, at den i den nye ikke-fortrolige udgave, der skulle offentliggøres, accepterede at slette alle de oplysninger, som direkte eller indirekte gav mulighed for at identificere kilden til de oplysninger, som var meddelt i henhold til 2002-samarbejdsmeddelelsen, i lighed med navnene på appellantens samarbejdspartnere. Kommissionen fandt derimod ikke, at det var berettiget at lade andre oplysninger, som appellanten havde begæret behandlet fortroligt, være beskyttet af fortrolighed.

9 Som led i gennemførelsen af formanden for Kommissionens afgørelse 2011/695/EU af 13. oktober 2011 om høringskonsulentens funktion og kompetenceområde under behandlingen af visse konkurrencesager (EUT L 275, s. 29, herefter »afgørelsen om høringskonsulentens funktion og kompetenceområde«) forelagde appellanten sagen for høringskonsulenten med henblik på, at denne udelukkede de i henhold til 2002-samarbejdsmeddelelsen af appellanten meddelte oplysninger fra den ikke-fortrolige udgave, der skulle offentliggøres.

10 Ved den omtvistede afgørelse gav høringskonsulenten på Kommissionens vegne afslag på appellantens begæringer om fortrolig behandling.

11 Høringskonsulenten fremhævede først grænserne for sin bemyndigelse, som kun tillod ham at undersøge, om en oplysning skulle anses for fortrolig, og ikke at udbedre en påstået tilsidesættelse af appellantens berettigede forventninger i forhold til Kommissionen.

12 Høringskonsulenten bemærkede endvidere, at appellanten havde modsat sig offentliggørelsen af en ny, mere detaljeret, ikke-fortrolig udgave af PHP-beslutningen, alene fordi den indeholdt oplysninger, som var meddelt i henhold til 2002-samarbejdsmeddelelsen, og fordi videregivelsen af disse oplysninger til tredjemand kunne skade appellanten som led i eventuelle erstatningssøgsmål anlagt for nationale retsinstanser. Ifølge høringskonsulenten har Kommissionen en vid skønsmargen til at beslutte at offentliggøre mere end det væsentligste af sine afgørelser. Endvidere udgør henvisninger til dokumenter i de administrative sagsakter ikke i sig selv forretningshemmeligheder eller andre fortrolige oplysninger.

13 Ifølge høringskonsulenten har appellanten ikke godtgjort, at offentliggørelsen af de oplysninger, som selskabet havde meddelt Kommissionen med henblik på at være begunstiget af bødefritagelsen i henhold til 2002-samarbejdsmeddelelsen, kunne påføre det et alvorligt tab. Interessen for en virksomhed, som af Kommissionen er blevet pålagt en bøde for en overtrædelse af konkurrenceretten, i, at detaljerne om den ulovlige adfærd, som den er foreholdt, ikke udbredes, fortjener under ingen omstændigheder nogen særlig beskyttelse. Høringskonsulenten bemærkede desangående, at erstatningssøgsmål er en integrerende del af Den Europæiske Unions politik på konkurrenceområdet, og at appellanten følgelig ikke kunne påberåbe sig en berettiget forventning om at være beskyttet mod risikoen for at blive udsat for sådanne søgsmål som følge af den af PHP-beslutningen omhandlede overtrædelse.

14 Høringskonsulenten fandt ligeledes, at han ikke havde kompetence til at besvare appellantens argument om, at udbredelsen til tredjemand af de oplysninger, som selskabet havde meddelt Kommissionen som led i bødefritagelsesordningen, kunne skade denne ordning, idet han fandt, at dette svar overskred hans beføjelser. Høringskonsulenten bemærkede i denne forbindelse, at det i henhold til retspraksis tilkommer Kommissionen alene at vurdere, i hvilket omfang den faktiske og retlige sammenhæng, som den anklagede adfærd er en del af, skal gøres offentligheden bekendt, for så vidt som den ikke indeholder fortrolige oplysninger.

15 Endelig anførte høringskonsulenten, at eftersom de beføjelser, han er givet i medfør af artikel 8 i afgørelsen om høringskonsulentens funktion og kompetenceområde, er begrænset til en vurdering af, i hvilket omfang oplysningerne henhører under forretningshemmeligheder eller skal være beskyttet af fortrolig behandling af andre årsager, har han ikke beføjelser til at tage stilling til appellantens

argument om, at offentliggørelsen af de oplysninger, som selskabet har meddelt Kommissionen under bødefritagelsesordningen, ville medføre en uberettiget forskelsbehandling i forhold til de andre deltagere i den overtrædelse, som var blevet konstateret ved PHP-beslutningen.

16 Appellanten anlagde derefter sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse samt en begæring om foreløbige forholdsregler.

17 Rettens præsident imødekom den sidstnævnte begæring ved sin kendelse Evonik Degussa mod Kommissionen (T-341/12 R, EU:T:2012:604). Retten frifandt imidlertid Kommissionen i annullationssøgsmålet ved den appellerede dom, mod hvilken appellanten har indgivet den i den foreliggende kendelses præmis 1 omhandlede appel.

18 Efter denne dom meddelte Kommissionen appellanten, at den påtænkte at offentliggøre en ikke-fortrolig udgave af PHP-beslutningen, som var mere detaljeret end den ikke-fortrolige udgave af denne beslutning, som var offentliggjort i 2007. Som følge heraf har appellanten ligeledes fremsat nærværende begæring om foreløbige forholdsregler.

Parternes påstande

19 Appellanten har nedlagt følgende påstande for Domstolen:

— Gennemførelsen af den omtvistede afgørelse udsættes, indtil Domstolen har truffet afgørelse i hovedsagen.

— Kommissionen pålægges at undlade, indtil Domstolen har truffet afgørelse i hovedsagen, at offentliggøre en ikke-fortrolig udgave af PHP-beslutningen, der, hvad appellanten angår, indeholder mere detaljerede oplysninger end den ikke-fortrolige udgave af denne beslutning, som er tilgængelig på nuværende tidspunkt på Kommissionens Generaldirektorat for Konkurrences websted, på sit websted og/eller andre steder og/eller gøre en sådan udgave tilgængelig for tredjemand.

— Der træffes bestemmelse om sådanne retsmidler, som måtte være begrundede og rimelige, henset til de foreliggende omstændigheder.

— Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

20 Kommissionen har nedlagt påstand om, at begæringen ikke tages til følge, og at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Begæringen om foreløbige forholdsregler

21 Med henblik på afgørelsen vedrørende den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler bemærkes, at artikel 160, stk. 3, i Domstolens procesreglement bestemmer, at begæringer om foreløbige forholdsregler skal angive »søgsmålets genstand, de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget«. Domstolen kan således udsætte gennemførelsen og fastsætte foreløbige forholdsregler, såfremt det er godtgjort, at de umiddelbart er berettigede af faktiske og retlige grunde (fumus boni juris), og såfremt der foreligger uopsættelighed, dvs. at det for at undgå et alvorligt og uopretteligt tab for den part, der har begæret dem, er nødvendigt at foreskrive dem og tillægge dem retsvirkninger før afgørelsen i hovedsagen. Disse betingelser er kumulative, således at der ikke kan anordnes foreløbige forholdsregler, hvis en af betingelserne ikke er opfyldt. Endvidere kan

Domstolen i sager om foreløbige forholdsregler i givet fald foretage en interesseafvejning (Domstolens vicepræsidents kendelser Kommissionen mod ANKO, C-78/14 P-R, EU:C:2014:93, præmis 14, og AGC Glass Europe m.fl. mod Kommissionen, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, præmis 21).

Fumus boni juris

22 I henhold til fast retspraksis er betingelsen om fumus boni juris opfyldt, når mindst et af de anbringender, som den part, der begærer de foreløbige forholdsregler, har gjort gældende til støtte for hovedsagen, umiddelbart forekommer relevant og under alle omstændigheder ikke er uden rimeligt grundlag. Dette er bl.a. tilfældet, når et af de fremsatte anbringender rejser komplekse juridiske spørgsmål, hvis løsning ikke gør sig gældende uden videre og dermed fortjener en dybere undersøgelse, som ikke kan foretages af dommeren i sager om foreløbige forholdsregler, men skal være genstand for hovedsagen, eller når der er en væsentlig juridisk uenighed mellem parterne, hvis løsning ikke gør sig gældende uden videre (Domstolens vicepræsidents kendelse Kommissionen mod Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, præmis 67).

23 Den omstændighed, at der med begæringen om foreløbige forholdsregler i det foreliggende tilfælde ønskes anordnet en udsættelse med at gennemføre den anfægtede afgørelse og ikke en udsættelse med at opfylde den appellerede dom, har imidlertid betydning for vurderingen af, om fumus boni juris-betingelsen er opfyldt (Domstolens præsidents kendelse Technische Glaswerke Ilmenau mod Kommissionen, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, præmis 16, og Domstolens vicepræsidents kendelse Grækenland mod Kommissionen, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, præmis 21).

24 Selv om de anbringender og argumenter, som appellanten har påberåbt sig til støtte for at anfægte den appellerede dom, måtte være overbevisende, er det nemlig ikke derved godtgjort, at en udsættelse med at gennemføre den omtvistede afgørelse umiddelbart forekommer berettiget. For at godtgøre, at betingelsen om fumus boni juris er opfyldt, vil appellanten endvidere skulle vise, at de anbringender og argumenter, som den under annullationssøgsmålet har påberåbt sig til støtte for denne afgørelses ulovlighed, kan godtgøre, at den begærede udsættelse umiddelbart forekommer berettiget (Domstolens vicepræsidents kendelse Grækenland mod Kommissionen, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, præmis 22).

25 Hvad angår den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler må der ved vurderingen af fumus boni juris-betingelsen følgelig tages hensyn til den omstændighed, at den anfægtede afgørelse, hvis gennemførelse begæres udsat, såvel faktisk som retligt allerede er blevet efterprøvet af en af Unionens retsinstanser, og at denne har fastslået, at søgsmålet til prøvelse af denne afgørelse var ubegrundet (Domstolens præsidents kendelse Technische Glaswerke Ilmenau mod Kommissionen, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, præmis 19). Kravet om, at de retlige anbringender, der gøres gældende til støtte for den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler, umiddelbart forekommer særligt tungtvejende, beror bl.a. på, at disse anbringender skal kunne rejse tvivl om den vurdering, Retten har anlagt i hovedsagen vedrørende appellantens argumentation (jf. i denne retning Domstolens præsidents kendelse Technische Glaswerke Ilmenau mod Kommissionen, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, præmis 20, og af Domstolens vicepræsidents kendelse Grækenland mod Kommissionen, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, præmis 24).

26 I den foreliggende sag har appellanten fremført tre anbringender til støtte for appellen. Ifølge det første anbringende har Retten begået en fejl i forbindelse med definitionen af høringskonsulentens beføjelse til at træffe afgørelse hvad angår offentliggørelsen af oplysninger i medfør af artikel 8, stk. 2 og 3, i afgørelsen om høringskonsulentens funktion og kompetenceområde. Det andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 339 TEUF, artikel 30 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i artikel 81 [EF] og 82 [EF] (EUT L 1, s. 1), artikel 4, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43) samt artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder,

undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«) og artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«). Med sit tredje anbringende har appellanten hævdet, at begrundelsespligten samt princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet er blevet tilsidesat.

27 I denne henseende skal det bemærkes, at Domstolen, uanset afgørelsen i hovedsagen med hensyn til det første anbringende, skal tage stilling til det andet anbringende, eftersom høringskonsulentens beføjelse til at træffe afgørelse i det spørgsmål, som er genstand for det andet anbringende, nemlig hvorvidt de oplysninger, som påtænkes offentliggjort, udgør forretningshemmeligheder eller under alle omstændigheder skal anses for fortrolige, ikke alene ikke er anfægtet af appellanten, men er åbenbart uden for enhver tvivl.

28 I øvrigt er de argumenter, der er fremført til støtte for det andet anbringende, i hvert fald delvis sammenfaldende med argumenterne vedrørende det tredje anbringende, hvorfor de to anbringender bør behandles under ét med henblik på at fastslå, om der foreligger fumus boni juris.

29 I denne forbindelse skal det bemærkes, at dommeren i sager om foreløbige forholdsregler hvad angår tvister vedrørende foreløbig beskyttelse af angiveligt fortrolige oplysninger, for ikke at risikere at se bort fra den omstændighed, at en sag om foreløbige forholdsregler nødvendigvis er accessorisk og foreløbig, i princippet kun kan fastslå, at der ikke foreligger fumus boni juris, i de situationer, hvor det er helt åbenbart, at de pågældende oplysninger ikke er fortrolige (Domstolens vicepræsidents kendelse Kommissionen mod Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, præmis 68).

30 Det andet anbringende er rettet mod den appellerede doms præmis 76-127, hvori Retten for det første udelukkede, at de omtvistede oplysninger kunne anses for at være forretningshemmeligheder, da de er af historisk karakter, og for det andet, at disse oplysninger under alle omstændigheder kunne anses for fortrolige, fordi der var tale om forretningshemmeligheder, eftersom en virksomhed frivilligt havde meddelt Kommissionen disse oplysninger med henblik på at være begunstiget af bødefritagelsen.

31 Appellanten har således for det første hævdet, at de pågældende oplysninger, i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 84-86, ikke har mistet deres fortrolige karakter, blot fordi de er ældre end fem år, og at de derfor skulle behandles som forretningshemmeligheder. Appellanten har i denne henseende gjort gældende, at den retspraksis, som Retten henviste til, ikke kan anvendes i den foreliggende sag, og at der i henhold til artikel 4, stk. 7, i forordning nr. 1049/2001 derimod kan være økonomiske interesser, som er til hinder for offentliggørelse af oplysninger i en periode på over 30 år. Ifølge appellanten udgør de omtvistede oplysninger stadig »væsentlige faktorer i dennes handelsmæssige stilling« alene af den grund, at det er fastslået, at en offentliggørelse af disse kunne påføre selskabet et alvorligt tab, sådan som Retten selv anerkendte i den appellerede doms præmis 105.

32 For det andet har appellanten vedrørende kvalificeringen af de omtvistede oplysninger som under alle omstændigheder værende fortrolige for det første hævdet, at offentliggørelsen af uddrag af erklæringer afgivet af ansøgere om bødefritagelse og offentliggørelsen af disse erklæringer, i modsætning til, hvad Retten anførte i den appellerede doms præmis 92 og 93, bør opfylde de samme kriterier. De betragtninger, som i dom Kommissionen mod EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112) foranledigede Domstolen til at fortolke forordning nr. 1049/2001 således, at den giver mulighed for at anvende en generel formodning om, at det i en procedure vedrørende konkurrencebegrænsende aftaler vil bringe parternes forretningsmæssige interesser i fare, når erklæringerne afgivet af ansøgere om bødefritagelse offentliggøres, skal således også gælde i forbindelse med offentliggørelsen af dele af disse erklæringer, som gengives, i direkte eller indirekte citat, i den ikke-fortrolige udgave af Kommissionens afgørelse. Dette gælder så meget desto mere, som offentliggørelsen af sådanne dele ville tilsidesætte de forsikringer, som Kommissionen har givet med hensyn til erklæringer fra ansøgere om bødefritagelse i 2002-samarbejdsmeddelelsens punkt 32 og i punkt 40 i Kommissionens meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager (EUT 2006, C 298, s. 17, herefter »2006-samarbejdsmeddelelsen«).

Kommissionens sondring mellem på den ene side offentliggørelsen af dokumenter forelagt af ansøgere om bødefritagelse og på den anden side offentliggørelsen af oplysninger fra disse dokumenter er således formalistisk og i strid ikke kun med Rettens praksis, men også med andre relevante EU-retlige bestemmelser.

33 Desuden skal der i den foreliggende sag tages hensyn til, at Kommissionen allerede i 2007 havde offentliggjort en ikke-fortrolig udgave af PHP-beslutningen, og at den således allerede havde foretaget den i den appellerede doms præmis 106 omhandlede afvejning mellem de interesser, der taler for offentliggørelsen af de omtvistede oplysninger, og de interesser, der taler imod. Kommissionens administrative procedure var senest blevet afsluttet med denne offentliggørelse, hvilket også blev anerkendt i den appellerede doms præmis 172. Fra datoen for denne offentliggørelse fandt artikel 30 i forordning nr. 1/2003 således ikke længere anvendelse, og den aktindsigt i oplysningerne, der var givet, var ikke længere omfattet af forordning nr. 1049/2001.

34 Desuden er appellantens interesser, i modsætning til hvad der fastslås i den appellerede doms præmis 107-111, objektivt set beskyttelsesværdige. Det, der er vigtigt for appellanten, er således ikke at undgå at betale erstatning, eller at Kommissionens konklusioner vedrørende overtrædelsen offentliggøres. For appellanten er det vigtigere at sikre den beskyttelse, som er fastsat i 2002- og 2006-samarbejdsmeddelelsen, af de erklæringer, selskabet har afgivet udelukkende med henblik på bødefritagelsesordningen, og hvorved det har inkrimineret sig selv, i tiltro til, at de blev holdt fortrolige.

35 Endelig forkastede Retten med urette, i den appellerede doms præmis 123-127, appellantens anbringende vedrørende tilsidesættelse af EMRK's artikel 8 og chartrets artikel 7. Appellanten har i denne henseende gjort gældende, at offentliggørelsen af ordlyden af selskabets erklæringer, i strid med 2002-samarbejdsmeddelelsen og med Kommissionens faste praksis, på ingen måde kan anses for at være en forudsigelig følge af deltagelsen i kartellet.

36 Appellanten har i forbindelse med sine argumenter til støtte for sit tredje anbringende i alt væsentligt tilføjet, at Retten har tilsidesat sin begrundelsespligt samt princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet, idet den ikke tog tilstrækkeligt hensyn til den omstændighed, at Kommissionen allerede i 2007 havde offentliggjort en ikke-fortrolig udgave af PHP-beslutningen. Ifølge appellanten havde Kommissionen med denne offentliggørelse besluttet, at de skjulte oplysninger ikke var en del af hovedelementerne i begrundelsen for PHP-beslutningen som omhandlet i artikel 30 i forordning nr. 1/2003. Eftersom offentliggørelsen af denne første ikke-fortrolige udgave ikke blev betegnet som foreløbig, kunne det i øvrigt heraf udledes, at det var Kommissionens endegyldige synspunkt, at de skjulte passager ikke var værd at offentliggøre. En sådan begunstigende forvaltningsakt kan i princippet ikke ophæves eller tilbagekaldes, i det mindste ikke når den er lovligt vedtaget, som det er tilfældet i den foreliggende sag.

37 Endelig havde Kommissionen, i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 155-157, ikke ret til at ændre sin praksis, der består i at holde oplysninger som de omhandlede hemmelige, eftersom Kommissionen, når proceduren er afsluttet, er bundet af sine samarbejdsmeddelelser og af forordning nr. 1049/2001. Kommissionen kan højst have ret til at ændre sin bødefritagelsesordning og i fremtidige tilfælde yde en mindre beskyttelse af de erklæringer, som afgives af ansøgere om bødefritagelse.

38 Kommissionen har bestridt appellantens argumenter.

39 Som svar på det andet anbringende har den for det første indvendt, at Retten blot fastslog, at appellanten har undladt – sådan som det kræves i henhold til Rettens praksis – at gøre rede for grundene til, at de omtvistede oplysninger stadig på trods af det betydelige tidsrum, der var gået, undtagelsesvis udgjorde grundlæggende forhold i dennes eller tredjemands forretningsmæssige stilling og derfor var værdige til den i artikel 30, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 omhandlede beskyttelse. Ifølge

Kommissionen er der reelt ikke længere noget, der taler for, at disse oplysninger er omfattet af tavshedspligten eller beskyttelsen af fortrolighed, da de faktiske omstændigheder relateret til overtrædelsen alle uden undtagelse går over ti år tilbage.

40 For det andet er det for det første Kommissionens opfattelse, at Retten med rette fastslog, at forordning nr. 1049/2001 og retspraksis vedrørende denne forordning ikke er relevant på grund af deres anvendelsesområde. Den foreliggende sag vedrører nemlig ikke aktindsigt, men offentliggørelsen af Kommissionens konklusioner vedrørende de faktiske omstændigheder, som den gjorde rede for i forbindelse med begrundelsen af PHP-beslutningen. Under alle omstændigheder anerkendte Domstolen i dom Kommissionen mod EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112), at en institution kan støtte sin beslutning på generelle formodninger, der gælder for visse kategorier af dokumenter, mens private ikke har denne mulighed. I øvrigt tilsidesætter offentliggørelsen af de pågældende konklusioner ikke nogen forpligtelser fra Kommissionens side. Såfremt ordlyden af punkt 32 i 2002-samarbejdsmeddelelsen gav anledning til en berettiget forventning om, at de dokumenter, som Kommissionen modtog i henhold til denne meddelelse, blev holdt fortrolige, gav denne bestemmelse ikke anledning til en berettiget forventning om, at de oplysninger, som indgik i disse dokumenter, ikke ville blive anvendt af Kommissionen til at beskrive de faktiske omstændigheder vedrørende overtrædelsen i forbindelse med begrundelsen af PHP-beslutningen og ikke ville blive offentliggjort i denne sammenhæng. Sondringen mellem dokumenterne og Kommissionens konklusioner vedrørende de faktiske omstændigheder i forbindelse med overtrædelsen er således ikke formalistisk.

41 Desuden tog Retten hensyn til, at Kommissionen allerede i 2007 havde offentliggjort en ikke-fortrolig udgave af PHP-beslutningen. I modsætning til, hvad appellanten har anført, anså Retten i denne henseende, i den appellerede doms præmis 155, 156 og 161, ikke en offentliggørelse af en ny udgave for at være omfattet af Kommissionens frihed til at foretage et skøn, for så vidt som den udtrykkeligt fremhævede den specifikke begrænsning af dette skøn, som er indeholdt i artikel 30, stk. 2, andet punktum, i forordning nr. 1/2003. Desuden kan det heller ikke hævdes, at denne forordnings artikel 30 »ikke længere finder anvendelse« fra det tidspunkt, hvor den første, foreløbige, udgave offentliggøres. Der er ikke grundlag for en sådan begrænsning i denne bestemmelses ordlyd, og det ville være i strid med det i artikel 1, stk. 2, TEU og artikel 15, stk. 1, TEUF omhandlede formål.

42 Desuden er appellantens udtalelser på dette stadium af proceduren om, at det ikke er vigtigt for selskabet at undgå at betale erstatning eller undgå, at Kommissionens konklusioner om de faktiske omstændigheder i forbindelse med overtrædelsen offentliggøres, i strid med dets argumenter i første instans, der fremgår af den appellerede doms præmis 83.

43 Endelig forkastede Retten med føje anbringendet vedrørende tilsidesættelse af EMRK's artikel 8 og chartrets artikel 7. Selv om retten til beskyttelse af privatlivets fred, som er sikret ved disse bestemmelser, i princippet også omfatter beskyttelsen af en persons anseelse og ære samt beskyttelse af private oplysninger, har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol præciseret, at nævnte artikel 8 ikke yder beskyttelse mod en skade på anseelsen, der på forudsigelig vis er en konsekvens af en persons egne handlinger, f.eks. en overtrædelse af straffeloven. Denne konklusion gælder mutatis mutandis vedrørende forudsigelige konsekvenser af en overtrædelse af EU's konkurrenceregler. Under disse omstændigheder burde appellanten efter at have begået den overtrædelse, som blev konstateret i PHP-beslutningen, have forventet, at en afdækning og forfølgelse af denne overtrædelse ville medføre offentliggørelse af detaljer om selskabets egne handlinger, såfremt de var relevante for at fastslå overtrædelsen.

44 For så vidt angår det tredje anbringende har Kommissionen gjort gældende, at den med offentliggørelsen af den første ikke-fortrolige udgave af PHP-beslutningen i 2007 ikke uigenkaldeligt udøvede sin skønsbeføjelse med hensyn til, hvilke dele af denne beslutning der skulle offentliggøres. Med denne første offentliggørelse tilkendegav den i realiteten hverken eksplicit eller implicit, at den afstod fra senere at offentliggøre en mere detaljeret ikke-fortrolig udgave af PHP-beslutningen. Grunden til, at det er nødvendigt at offentliggøre en nyere udgave, er, at oplysningernes fortrolighed

er af foreløbig karakter, hvilket kan gøre det nødvendigt at foretage en ny vurdering efter en vis periode. Det vil således ikke være korrekt at hævde, at Kommissionen havde besluttet, at de hemmeligholdte oplysninger ikke var en del af hovedelementerne i denne beslutning, og at det derfor ikke var påkrævet at offentliggøre dem af hensyn til offentlighedens interesse i at blive informeret. I virkeligheden besluttede Kommissionen blot først at offentliggøre de dele af beslutningen, som i alt væsentligt var ubestridt uden forretningshemmeligheder, for senere at kunne undersøge de berørte parters argumenter om, at andre dele udgjorde sådanne forretningshemmeligheder, i detaljer. Der blev ikke truffet en beslutning om, at de øvrige dele ikke var væsentlige eller ikke værd at offentliggøre, og en sådan beslutning blev ikke tilkendegivet, hverken implicit eller eksplicit.

45 Endelig fastslog Retten i den appellerede doms præmis 161 med føje, at den omstændighed alene, at Kommissionen havde offentliggjort en første ikke-fortrolig udgave af PHP-beslutningen i 2007, og at den ikke kvalificerede den som foreløbig, ikke kunne give appellanten nogen præcis forsikring om, at der ikke senere ville blive offentliggjort en ny, mere detaljeret, ikke-fortrolig udgave af den nævnte beslutning som omhandlet i den i den appellerede doms præmis 135 nævnte retspraksis.

46 På baggrund af det ovenstående kan det konstateres, at kernen i den kritik, som appellanten tilsyneladende har rettet mod den appellerede dom, består i, at den nærmere bestemt ikke tog hensyn til, at aktindsigt i de dokumenter, som en virksomhed har forelagt inden for rammerne af bødefritagelsesordningen, skaber det samme resultat som offentliggørelsen af dele af disse dokumenters indhold, hvad enten det er gengivet direkte eller indirekte, nemlig at de samme oplysninger gøres tilgængelige for tredjemand. Denne offentliggørelse bør derfor i princippet være forbudt ligesom aktindsigten, for så vidt som det må antages, at den også risikerer at skade de pågældende virksomheders forretningsmæssige interesser. Dette gælder i endnu højere grad i den foreliggende sag, eftersom Kommissionen tidligere havde undladt at offentliggøre de omtvistede oplysninger som følge af appellantens indvendinger, hvorfor sidstnævnte med rette kunne forvente, at spørgsmålet om deres fortrolighed var endeligt afgjort.

47 Med forbehold af gyldigheden af Kommissionens argumenter, som vil blive undersøgt i forbindelse med behandlingen af sagens realitet for at tage stilling til, om de er velbegrundede, må det konstateres, at der er tale om et indviklet retligt spørgsmål, som ikke umiddelbart kan løses, og at det ikke er åbenbart, at de pågældende oplysninger ikke er fortrolige.

48 Det må således for det første konstateres, at Domstolen endnu ikke har taget stilling til hverken spørgsmålet om, hvilke kriterier der skal tages hensyn til med henblik på et afgøre, om en bestemt oplysning er en forretningshemmelighed, eller, som det også blev præciseret i Rettens præsidents kendelse Evonik Degussa mod Kommissionen (T-341/12 R, EU:T:2012:604, præmis 44), spørgsmålet om den angiveligt fortrolige karakter af oplysninger som dem, der er omhandlet i den foreliggende sag.

49 Med hensyn til de specifikke argumenter, som er fremført af parterne, skal følgende bemærkes.

50 For det første er det korrekt, sådan som Kommissionen har gjort gældende, at der i juridisk forstand er forskel på afsløring af oplysninger i henhold til artikel 30 i forordning nr. 1/2003 og aktindsigt i henhold til forordning nr. 1049/2001. For så vidt som den anfægtede udbredelse, sådan som appellanten har hævdet, drejer sig om uddrag af dokumenter, leder den imidlertid åbenbart til en situation, som ud fra et funktionelt synspunkt er sammenlignelig med den situation, hvor der er tale om aktindsigt i disse dokumenter. Uanset retsgrundlaget for offentliggørelsen af disse oplysninger indebærer denne udbredelse nødvendigvis, at tredjemand får kendskab til disse oplysninger, hvis fortrolighed derfor ikke længere beskyttes (jf. analogt dom Kommissionen mod EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, præmis 89).

51 Dette gør sig i endnu højere grad gældende, eftersom appellanten i modsætning til, hvad Kommissionen har hævdet, ikke har klaget over, at Kommissionen har offentliggjort sine egne konklusioner, som dannede grundlag for PHP-beslutningen. Selskabet har rent faktisk udtrykkeligt anerkendt, at Kommissionen har ret til dette. Appellanten har derimod anfægtet, at Kommissionen har beføjelse til at offentliggøre uddrag af de pågældende dokumenter, hvad enten de gengives direkte eller indirekte, hvorved den gengiver ordlyden af de erklæringer, som appellanten har afgivet som ansøger om bødefritagelse.

52 Det er dog korrekt, at retspraksis vedrørende aktindsigt i henhold til forordning nr. 1049/2001 under disse omstændigheder ikke finder direkte anvendelse. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at den vurdering, som i denne retspraksis foranledigede Domstolen til at fastslå, at Kommissionen var berettiget til at antage, at udbredelsen af dokumenterne i sagsakter vedrørende en procedure i henhold til artikel 101 TEUF i princippet er til fare for beskyttelsen af de forretningsmæssige interesser for de virksomheder, der er involveret i en sådan procedure, er relevant.

53 Domstolen fastslog således, at en almindelig adgang til sådanne dokumenter, uanset om de var blevet forelagt Kommissionen frivilligt i forbindelse med bødefritagelsesordningen, kunne bringe den ligevægt, som EU-lovgiver har haft til hensigt at tilvejebringe i forordning nr. 1/2003 og Kommissionens forordning (EF) nr. 773/2004 af 7. april 2004 om Kommissionens gennemførelse af procedurer i henhold til [...] artikel 81 [EF] og 82 [EF] (EUT L 123, s. 18), mellem på den ene side forpligtelsen for de berørte virksomheder til at fremlægge eventuelt følsomme forretningsmæssige oplysninger for Kommissionen med henblik på at give denne mulighed for at afsløre et kartels eksistens og vurdere, om dette er foreneligt med artikel 101 TEUF, og på den anden side den garanti for forstærket beskyttelse, der i kraft af tavshedspligten i relation til forretningshemmeligheder er forbundet med de oplysninger, der således tilstilles Kommissionen, i fare (dom Kommissionen mod EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, præmis 90 og 97).

54 Det kan ikke uden videre udelukkes, at offentliggørelsen af dele af de pågældende dokumenter i den ikke-fortrolige udgave af PHP-beslutningen ikke kan have de samme virkninger, for så vidt som denne offentliggørelse i det væsentlige svarer til en almindelig, om end delvis, adgang til disse dokumenter.

55 Hvis dette var tilfældet, ville der i modsætning til, hvad Kommissionen har tilkendegivet, ikke være tale om at give en privatperson mulighed for at gøre en formodning gældende, som alene er anerkendt for Kommissionens vedkommende, men om, analogt, at anerkende, at de betragtninger, Domstolen lagde til grund for denne formodning, gælder for en lignende situation, og eventuelt lægge de samme betragtninger til grund for en spejlvendt formodning om, at de berørte virksomheder i princippet har ret til at forvente, at de oplysninger, som er fremlagt inden for rammerne af en bødefritagelsesordning, er omfattet af tavshedspligt, undtagen i tilfælde, hvor denne formodning kan tilbagevises.

56 Som appellanten har anført, kan 26. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/104/EU af 26. november 2014 om visse regler for søgsmål i henhold til national ret angående erstatning for overtrædelser af bestemmelser i medlemsstaternes og Den Europæiske Unions konkurrenceret (EUT L 349, s. 1) være relevant i denne henseende. Ifølge denne betragtning er »ordrette citater fra redegørelser til brug for bødefritagelse eller bødenedsættelse«, ligesom selve redegørelserne, for at beskytte bødefritagelsesordningen udtrykkeligt fritaget fra udbredelse.

57 For det andet skal det hvad angår appellantens argumenter fremsat til støtte for det andet og tredje anbringende vedrørende Rettens tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, idet den ikke anså videregivelsen af de omtvistede oplysninger for at være i strid med de garantier, som Kommissionen udtrykte med hensyn til erklæringer, som afgives af ansøgere om bødefritagelse, i punkt 32 i 2002-samarbejdsmeddelelsen og punkt 40 i 2006-samarbejdsmeddelelsen, bemærkes, at der ikke er et åbenbart grundlag for den sondring, Kommissionen tilsyneladende foretager mellem de pågældende dokumenter og de oplysninger, de indeholder, og ikke mellem disse

dokumenter og Kommissionens konklusioner vedrørende de faktiske omstændigheder, som er støttet på disses indhold, navnlig for så vidt som de pågældende oplysninger er præsenteret i form af uddrag af de pågældende dokumenter.

58 Genstanden for den beskyttelse, der indrømmes i form af tavshedspligt, er således de oplysninger, som fortjener en sådan beskyttelse, og den udmøntes i forbuddet mod at stille det middel, hvormed disse oplysninger er lagret, f.eks. et dokument, til rådighed for tredjemand. Med andre ord afhænger et dokuments fortrolighed åbenbart kun af karakteren og arten af de oplysninger, det indeholder. Som appellanten har bemærket, kan dette åbenbart navnlig udledes af artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 773/2004, der henviser til »[o]plysninger, herunder dokumenter«, som Kommissionen ikke må videregive eller stille til rådighed.

59 Hvis den sondring, som Kommissionen åbenbart foretager mellem de pågældende dokumenter og de oplysninger, de indeholder, skal anses for ubegrundet, kan det, sådan som appellanten har hævdet, ikke udelukkes, at uddragene af de fortrolige dokumenter skal behandles på samme måde, som disse dokumenter behandles af navnlig 2002- og 2006-samarbejdsmeddelelsen, henholdsvis punkt 32 og 40.

60 I denne henseende skal det bemærkes, at hvis Kommissionen formulerer vejledende regler, der skal fremkalde retsvirkninger udadtil i forhold til erhvervsdrivende, som dem, der er indeholdt i 2002- og 2006-samarbejdsmeddelelsen, kan den ikke afvige fra disse regler i et konkret tilfælde uden at anføre grunde hertil, som er i overensstemmelse med princippet om ligebehandling. Denne institution har med vedtagelsen af sådanne vejledende regler og med offentliggørelsen heraf, hvorved det tilkendegives, at den fremover vil anvende dem på de af reglerne omhandlede tilfælde, nemlig pålagt sig selv en begrænsning i udøvelsen af sit skøn og kan ikke fravige disse regler uden i givet fald at blive mødt med en sanktion for en tilsidesættelse af almindelige retsgrundsætninger, såsom ligebehandlingsprincippet eller princippet om beskyttelse af den berettigede forventning (jf. analogt domme Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P og C-213/02 P, EU:C:2005:408, præmis 209-211, samt Quinn Barlo m.fl. mod Kommissionen, C-70/12 P, EU:C:2013:351, præmis 53).

61 I 2002-samarbejdsmeddelelsens punkt 32 og 33 gav Kommissionen imidlertid udtryk for det synspunkt, at »enhver offentliggørelse af dokumenter modtaget i forbindelse med denne meddelelse normalt vil være til skade for beskyttelsen af formålet med inspektioner og undersøgelser, jf. artikel 4, stk. 2, i forordning [...] nr. 1049/2001«, og at »[e]nhver skriftlig erklæring, der er afgivet af Kommissionen i relation til denne meddelelse, indgår i Kommissionens sagsakter. Den må ikke offentliggøres eller anvendes til noget andet formål end håndhævelse af [...] artikel 81 [EF]«. Ligeledes præciserede Kommissionen i 2006-samarbejdsmeddelelsens punkt 40, at »offentliggørelse af dokumenter eller skrevne eller optagede erklæringer modtaget i forbindelse med denne meddelelse normalt vil være til skade for visse offentlige eller private interesser, f.eks. for beskyttelsen af formålet med inspektioner og undersøgelser, jf. artikel 4, stk. 2, i forordning [...] nr. 1049/2001, selv efter beslutningen er blevet taget«, hvorved den udtrykkeligt udvidede grundene til at opretholde dokumenternes fortrolighed til andre interesser, der er beskyttet ved denne artikel 4, herunder følgelig de i nævnte artikels stk. 2, første led, omhandlede forretningsmæssige interesser.

62 Den omstændighed, at disse samarbejdsmeddelelser i henholdsvis punkt 31 og 39 ved brug af samme ordlyd anfører, at »[d]en omstændighed, at der indrømmes bødefritagelse eller bødenedsættelse, [ikke] beskytter [...] en virksomhed mod de civilretlige konsekvenser af dens deltagelse i en overtrædelse af [...] artikel 81 [EF]«, synes ikke i sig selv at være tilstrækkelig til at udelukke, at de pågældende virksomheder kunne sætte deres lid til, at de relevante dokumenter blev holdt fortroligt. I betragtning af denne udtalelses generelle karakter synes den blot at være en tilkendegivelse af, at den omstændighed, at en virksomhed har opnået de fordele, som er fastsat i de nævnte meddelelser, navnlig for så vidt angår konsekvenserne med hensyn til de pågældende virksomheders administrative

ansvar som følge af overtrædelsen af konkurrencereglerne, ikke kan reducere disse virksomheders civilretlige ansvar, og betyder åbenbart ikke, at Kommissionen vil offentliggøre deres forretningshemmeligheder, som kan udgøre beviser, når de nationale domstole fastslår dette ansvar.

63 I øvrigt ville dette være i strid med punkt 35a i 2006-samarbejdsmeddelelsen, som ændret ved Kommissionens meddelelse »Ændring af Kommissionens meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager« (EUT 2015, C 256, s. 1), hvorefter »Kommissionen på intet tidspunkt [vil] udlevere virksomhedserklæringer afgivet med henblik på straflempelse til nationale domstole til brug i erstatningssager efter overtrædelser af [artikel 101 TEUF eller 102 TEUF]«.

64 På baggrund af det ovenstående kan det ikke umiddelbart udelukkes, at en virksomhed kunne forvente, at Kommissionen ikke offentliggjorde de pågældende dokumenter, hverken i deres helhed eller delvist, ved at videregive dem til tredjemand eller offentliggøre dem i form af sammendrag i den ikke-fortrolige udgave af den beslutning, hvorved det blev fastslået, at artikel 101 TEUF var overtrådt.

65 Såfremt Kommissionen rent faktisk kunne offentliggøre de omtvistede oplysninger i overensstemmelse med artikel 30 i forordning nr. 1/2003, kan det under alle omstændigheder heller ikke udelukkes, at det kræves af den, at den gør tydeligt og præcist rede for sin beslutningspraksis, også selv om der ikke er givet nogen forsikringer, som kunne danne grundlag for en berettiget forventning hos virksomhederne, og at, hvis dette ikke var tilfældet, en eventuel tydeliggørelse af uklare regler ikke er til skade for den retsundergivne og for en forsvarlig retspleje, men i stedet sker med vedtagelsen af nye regler, som har den krævede grad af klarhed, og som gælder i fremtidige tilfælde.

66 Dette er så meget desto mere nødvendigt i det foreliggende tilfælde, som Kommissionen allerede havde offentliggjort en ikke-fortrolig udgave af PHP-beslutningen. Da denne offentliggørelse fandt sted, havde Kommissionen således taget hensyn til appellantens indvendinger og undladt at videregive hovedparten af de oplysninger, som denne havde anmodet om fortrolig behandling af.

67 Som Kommissionen har gjort gældende, havde den ganske vist ikke udtalt sig om appellantens indvendinger. Som det fremgår af den appellerede doms præmis 160, blev den ikke-fortrolige udgave af PHP-beslutningen dog ikke offentliggjort i form af en foreløbig udgave, og denne beslutning havde afsluttet den administrative procedure.

68 Under disse omstændigheder kan man spørge, hvorvidt artikel 30 i forordning nr. 1/2003 finder anvendelse på en senere offentliggørelse, i hvert fald med hensyn til Kommissionens mulighed for at offentliggøre en mere detaljeret udgave end denne ikke-fortrolige udgave uden at forklare, hvorfor denne offentliggørelse er nødvendig så længe efter den første offentliggørelse.

69 Henset til de ovenstående betragtninger er det ikke åbenbart, at de omtvistede oplysninger ikke er fortrolige.

70 Da disse betragtninger ligeledes er relevante hvad angår høringskonsulentens vurdering i den omtvistede afgørelse og således for bedømmelsen af annullationssøgsmålet, er de desuden tilstrækkelige til, at det kan fastslås, at der foreligger fumus boni juris i overensstemmelse med den i denne kendelses præmis 23-25 omhandlede retspraksis.

Uopsættelighed

71 Med henblik på at godtgøre, at de foreløbige forholdsregler, der er anmodet om, er uopsættelige, har appellanten for det første hævdet, at selskabet i denne henseende kan lægge den forudsætning til grund, at de omtvistede oplysninger er fortrolige som omhandlet i artikel 339 TEUF, artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001, EMRK's artikel 8 samt chartrets artikel 7. Da selskabets appel er udtrykkeligt

rettet mod den del af den appellerede dom, hvori Retten fastslog, at de pågældende oplysninger ikke er omfattet af beskyttelsen i henhold til disse bestemmelser, skal Domstolen først afgøre dette spørgsmål i hovedsagen.

72 Med dette som udgangspunkt har appellanten således gjort gældende, at offentliggørelsen af de omtvistede oplysninger vil påføre selskabet en alvorlig og uoprettelig skade.

73 Hvad nærmere bestemt angår denne skades alvor har appellanten bemærket, at offentliggørelsen af de pågældende oplysninger vil indebære, at de mister den værdi, som er forbundet med disses fortrolighed, uden at den vil kunne genvindes, de vil kunne gøres gældende i erstatningssøgsmål rettet mod appellanten, og det vil skade dennes omdømme i selskabets forretningsforbindelser med kunderne. Da de omtvistede oplysninger vil blive offentliggjort på internettet, vil dette desuden medføre, at de, fra det øjeblik de offentliggøres, vil være tilgængelige for appellantens kunder, konkurrenter og leverandører samt finansanalytikere og den bredere offentlighed, der vil kunne tilgå og frit gøre brug af disse oplysninger.

74 For så vidt angår den påståede skades uoprettelige karakter har appellanten først og fremmest bemærket, at der, selv om appellen tages til følge, ikke vil kunne rettes op på den skade, selskabet har lidt på grund af offentliggørelsen af de omtvistede oplysninger, hvad enten der er tale om den ikke-økonomiske skade på dets omdømme eller økonomiske skader. For det første har de personer, der har set oplysningerne, én gang for alle fået kendskab til dem. For det andet kan en økonomisk erstatning, i sagens natur, ikke rette op på den ikke-økonomiske skade. Endelig kan de økonomiske skader ikke fastlægges og opgøres i tal på tilfredsstillende vis, da de vil variere både i art og omfang.

75 Kommissionen har anført, at den forudsætning, som appellanten har lagt til grund for sine argumenter, nemlig at de omtvistede oplysninger er fortrolige på grund af deres indhold, er ubegrundet. Retten har nemlig allerede afgjort dette spørgsmål, idet den fastslog, at disse oplysninger skal anses for at være historiske, og at de ikke er beskyttelsesværdige, da appellanten ikke har godtgjort, hvorfor det ville være berettiget undtagelsesvis at indrømme dem beskyttelse i henhold til artikel 30, stk. 2, i forordning nr. 1/2003. Appellanten kan således ikke påberåbe sig Domstolens vicepræsidents kendelse Kommissionen mod Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), da de oplysninger, der gav anledning til denne kendelse, var specifikke forretningsmæssige oplysninger, som på grund af deres indhold kunne omfattes af tavshedspligten, mens den påståede skade i den foreliggende sag ikke følger af de omtvistede oplysningers indhold, men af eksterne omstændigheder såsom den berettigede forventning, som appellanten har hævdet at kunne udlede af Kommissionens praksis og meddelelser.

76 Kommissionen har nærmere bestemt anført to skader, som ifølge appellantens påstande ville følge af offentliggørelsen af de omtvistede oplysninger, og den mener ikke, at alvoren er tilstrækkeligt godtgjort hvad angår nogen af disse skader.

77 For så vidt angår de økonomiske byrder i forbindelse med eventuelle domfældelser i civilretlige sager har Kommissionen for det første hævdet, at det ikke er offentliggørelsen, der er den afgørende årsag til denne påståede skade, men appellantens deltagelse i den overtrædelse, som Kommissionen konstaterede i PHP-beslutningen. For det andet er et selskabs interesse i at undgå erstatningssøgsmål ikke beskyttelsesværdig, når det er fastslået, at selskabet har deltaget i et kartel.

78 Hvad angår de negative konsekvenser for appellantens omdømme har Kommissionen præciseret, at disse konsekvenser ligeledes bunder direkte i offentliggørelsen af den første ikke-fortrolige udgave af PHP-beslutningen i 2007, og at de under alle omstændigheder ikke er tilstrækkeligt alvorlige til at begrunde indrømmelsen af foreløbige forholdsregler. Den har tilføjet, at appellanten ikke kan gøre nogen særlig beskyttelsesværdig interesse gældende, når selskabet søger at undgå offentliggørelse af yderligere detaljer om de faktiske omstændigheder i forbindelse med overtrædelsen, og navnlig når de pågældende dele, som påtænkes offentliggjort, ikke indeholder nogen værdimæssig vurdering, der kan nedgøre appellanten og forrette alvorlig skade på dennes omdømme.

79 Hvad angår den uoprettelige karakter af den skade, appellanten har påberåbt sig, har Kommissionen anerkendt, at de pågældende oplysninger, når først de er læst, vil forblive i læserens eller dennes it-systems hukommelse, selv om offentliggørelsen efterfølgende trækkes tilbage. Dette er imidlertid ikke afgørende i den foreliggende sag, eftersom appellen ikke anfægter Rettens bedømmelse i den appellerede doms præmis 84-86, hvorefter disse oplysninger ikke indeholder forretningsmæssigt følsomme elementer, som ville give appellantens forretningspartnere og konkurrenter fordele, hvis de blev udbredt.

80 Med hensyn til den øgede risiko for at blive dømt i erstatningssøgsmål har Kommissionen for det første henvist til, at en økonomisk skade kun i særlige tilfælde kan anses for uoprettelig, da den kan genoprettes med en økonomisk erstatning. Dette ville navnlig være tilfældet, hvis appellanten kom i en situation, der kunne bringe selve selskabets eksistens i fare eller på uoprettelig vis ændre dets markedsandele, såfremt den begærede foreløbige forholdsregel ikke blev indrømmet. I sin stævning har appellanten imidlertid ikke engang hævdet, at den påtænkte offentliggørelse ville bringe selskabets eksistens i fare eller medføre, at det uopretteligt ville miste sine markedsandele. For det andet mener Kommissionen, i modsætning til, hvad appellanten har hævdet, ikke, at Domstolens vicepræsidents kendelse Kommissionen mod Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) kan underbygge påstanden om, at det er umuligt i tilstrækkelig grad at fastlægge og kvantificere den økonomiske skade, som appellanten ville lide på grund af erstatningssøgsmål. I denne kendelse blev det nemlig fastslået, at det var umuligt at fastslå antal og status for de personer, der faktisk havde fået kendskab til de offentliggjorte oplysninger, og derudfra vurdere, hvilken konkret indvirkning offentliggørelsen af disse kunne få på den pågældende virksomheds handelsmæssige og økonomiske interesser, bl.a. i betragtning af, at de relevante oplysninger i den sag, der havde givet anledning til denne kendelse, havde været kommercielt følsomme oplysninger og derfor vedrørte forretningshemmeligheder i streng forstand. Ifølge Kommissionen er den økonomiske skade, som appellanten har gjort gældende i den foreliggende sag, alene forbundet med erstatnings- eller regressøgsmål, som følger efter en overtrædelse af konkurrencereglerne. Eftersom det ikke er umuligt at identificere den personkreds, der, som ofre for kartellet, ville kunne anlægge erstatningssøgsmål mod appellanten, kan den skade, som selskabet har lidt, fastlægges og kvantificeres på tilstrækkelig vis. Under alle omstændigheder er den påståede økonomiske skade stort set kun hypotetisk, eftersom det er umuligt at forudsige, hvilken virkning en eventuel anvendelse af de omtvistede oplysninger ville have i civile, verserende eller potentielle, sager mod appellanten.

81 Endelig er Kommissionen af den opfattelse, at den skade, som appellanten har hævdet vil følge af den påståede skade på selskabets omdømme, ikke er alvorlig, hvorfor det ikke er nødvendigt at undersøge, om den yderligere skade på dets omdømme, som offentliggørelsen af de pågældende oplysninger ville kunne forårsage, kan anses for at være uoprettelig.

82 For at efterprøve, om de begærede foreløbige forholdsregler er uopsættelige, skal det bemærkes, at formålet med en sag om foreløbige forholdsregler er at garantere den fulde virkning af den endelige afgørelse, således at det undgås, at den retsbeskyttelse, Domstolen yder, bliver mangelfuld. For at opfylde dette formål skal uopsætteligheden vurderes i forhold til, hvor nødvendigt det er, at der træffes en foreløbig afgørelse med henblik på at undgå en alvorlig og uoprettelig skade for den part, der anmoder om den foreløbige beskyttelse (Domstolens vicepræsidents kendelse Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro mod Kommissionen, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, præmis 18 og den deri nævnte retspraksis).

83 I den foreliggende sag har appellanten henvist til kendelse Kommissionen mod Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) til støtte for sin påstand om, at offentliggørelsen af de omtvistede oplysninger kan skade selskabet på grund af selve disse oplysningers art.

84 Det skal bemærkes, både at appellanten, i modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, i sin stævning har anfægtet Rettens vurdering i den appellerede doms præmis 84-127, hvorefter de omtvistede oplysninger ikke udgjorde forretningshemmeligheder og heller ikke var omfattet af

tavshedspligten, men også, at det ved en umiddelbar vurdering af de argumenter, som er fremført til støtte for de relevante anbringender i denne henseende, ikke kan konkluderes, at disse oplysninger åbenbart ikke er fortrolige, som anført i nærværende kendelses præmis 46-69.

85 Med henblik på at vurdere uopsætteligheden i den foreliggende sag skal der følgelig tages udgangspunkt i den samme forudsætning som den, dommeren i sager om foreløbige forholdsregler, af tilsvarende grunde, anvendte i den sag, der gav anledning til Domstolens vicepræsidents kendelse Kommissionen mod Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, præmis 38 og 47), hvorefter de omtvistede oplysninger er omfattet af tavshedspligten (jf. modsætningsvis Domstolens vicepræsidents kendelse AGC Glass Europe m.fl. mod Kommissionen, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, præmis 29-33).

86 Ud fra denne forudsætning ville offentliggørelsen af de omtvistede oplysninger nødvendigvis påføre appellanten en betydelig skade.

87 Ligesom de oplysninger, som var omhandlet i den sag, der gav anledning til nævnte kendelse, vedrører de oplysninger, som appellanten har hævdet er fortrolige, som det fremgår af den appellerede doms præmis 104, i bund og grund appellantens rolle i den overtrædelses opståen og fortsættelse, som blev fastslået i PHP-beslutningen, og viser i detaljer de hemmelige kontakter og konkurrencebegrænsende aftaler, som appellanten deltog i, idet der bl.a. omtales visse varer berørt af disse kontakter eller aftaler, taloplysninger om udbudte priser samt de af deltagerne forfulgte formål hvad angår priser og fordeling af markedsandele (jf. analogt Domstolens vicepræsidents kendelse Kommissionen mod Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, præmis 47).

88 Desuden anerkendte Retten i den appellerede doms præmis 105 selv, at udbredelsen af de oplysninger, som appellanten har begæret behandlet fortroligt, kunne påføre selskabet et alvorligt tab.

89 I øvrigt er Kommissionens argument, hvorefter et sådant tab ikke rammer en interesse hos appellanten, der er værdig til beskyttelse, ikke overbevisende, idet det forudsætter, at de omtvistede oplysninger som sådan ikke fortjener at blive beskyttet af tavshedspligten.

90 Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt den anfægtede udbredelse er uoprettelig, er det helt åbenbart, at en annullation af den omtvistede afgørelse ikke ville kunne rette op på konsekvenserne af offentliggørelsen af de pågældende oplysninger, eftersom de personer, der har læst dem, én gang for alle har fået kendskab til dem (jf. analogt Domstolens vicepræsidents kendelser Kommissionen mod Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, præmis 48, samt AGC Glass Europe m.fl. mod Kommissionen, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, præmis 35).

91 Appellanten er imidlertid af den opfattelse, at den omstændighed, at offentliggørelsen af de pågældende oplysninger ikke kan gøres ugjort, gør den skade, selskabet vil lide på grund af denne offentliggørelse, uoprettelig. I denne henseende har appellanten nærmere bestemt påpeget to former for skade, som en offentliggørelse af de omtvistede oplysninger ville medføre. Selskabet ville for det første lide økonomisk skade, for så vidt som disse oplysninger ville kunne anvendes i forbindelse med erstatningssøgsmål mod dette og under alle omstændigheder ville være tilgængelige for en bredere offentlighed, som frit kunne udnytte dem, og for det andet en ikke-økonomisk skade forbundet med de negative konsekvenser for selskabets omdømme.

92 Det er ufornødent at efterprøve, om den påståede ikke-økonomiske skade er uoprettelig, idet det vedrørende den første form for skade, som appellanten har gjort gældende, er tilstrækkeligt at bemærke, at en økonomisk skade ganske vist ikke kan betragtes som uoprettelig, bortset fra i ganske usædvanlige tilfælde, da en økonomisk erstatning som hovedregel kan genoprette skadelidtes økonomiske situation, som den forelå, før skaden indtraf. Dette er imidlertid ikke tilfældet, og en sådan skade kan således anses for at være uoprettelig, hvis den ikke kan opgøres i tal (Domstolens vicepræsidents kendelse Kommissionen mod Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, præmis 50-52 og den deri nævnte retspraksis).

93 For så vidt som appellanten har hævdet, at offentliggørelsen af de omtvistede oplysninger ville udsætte selskabet for en øget risiko i forbindelse med erstatningssøgsmål mod dette, skal det dog bemærkes, at den usikkerhed, der er forbundet med erstatning af en økonomisk skade i forbindelse med et eventuelt erstatningssøgsmål, ikke i sig selv kan anses for en omstændighed, på grundlag af hvilken det kan godtgøres, at skaden er uoprettelig, som omhandlet i Domstolens praksis. Det er på tidspunktet for sagen om foreløbige forholdsregler nødvendigvis usikkert, om der senere er mulighed for at opnå erstatning for en økonomisk skade inden for rammerne af et erstatningssøgsmål, der kan anlægges efter en eventuel annullation af den anfægtede retsakt. En sag om foreløbige forholdsregler har imidlertid ikke til formål at træde i stedet for et sådant erstatningssøgsmål for at udelukke denne usikkerhed. Dens formål er alene at garantere den fulde virkning af den fremtidige endelige afgørelse, der skal træffes i den hovedsag, som sagen om de foreløbige forholdsregler hænger sammen med, hvilken sag i dette tilfælde er et annullationssøgsmål (jf. i denne retning Domstolens vicepræsidents kendelser Kommissionen mod Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, præmis 53, og AGC Glass Europe m.fl. mod Kommissionen, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, præmis 56).

94 Derimod forholder det sig anderledes, når det står klart, efter at dommeren i sager om foreløbige forholdsregler har foretaget sin vurdering, at den påberåbte skade på grund af dens art og den måde, hvorpå den forudses at ville indtræde, ikke i tilstrækkelig grad kan identificeres eller opgøres i tal, hvis den indtræder, og derfor i praksis ikke vil kunne afhjælpes ved et erstatningssøgsmål. Dette kan bl.a. være tilfældet, når det drejer sig om offentliggørelse af specifikke forretningsmæssige oplysninger, der hævdes at være fortrolige, vedrørende forhold som i denne sag, i særdeleshed navnet på de produkter, som overtrædelsen vedrører, taloplysninger om udbudte priser samt de af deltagerne forfulgte formål hvad angår priser (jf. i denne retning Domstolens vicepræsidents kendelse Kommissionen mod Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, præmis 54).

95 I denne henseende må det fastslås, at den skade, som appellanten kan lide som følge af en offentliggørelse af de påståede forretningshemmeligheder eller oplysninger om appellanten, som under alle omstændigheder er omfattet af tavshedspligt, vil være forskellig, både i sin art og i omfang, afhængigt af, om de personer, der får kendskab til dem, er appellantens kunder, konkurrenter, leverandører, finansanalytikere eller en bredere offentlighed. Det ville nemlig være umuligt at fastslå antal og status for de personer, der faktisk havde fået kendskab til de offentliggjorte oplysninger, og derudfra vurdere, hvilken konkret indvirkning offentliggørelsen af disse kunne få på appellantens handelsmæssige og økonomiske interesser (jf. i denne retning Domstolens vicepræsidents kendelse Kommissionen mod Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, præmis 55).

96 Da i det mindste denne skade, som appellanten har påberåbt sig, kan anses for alvorlig og uoprettelig, skal det fastslås, at betingelsen om uopsættelighed er opfyldt i den foreliggende sag.

Interesseafvejning

97 Med hensyn til interesseafvejningen har appellanten for det første gjort gældende, at den skade, selskabet ville lide på grund af offentliggørelsen af de omtvistede oplysninger, ville være uoprettelig og foregribe afgørelsen af sagens realitet. Hvis offentliggørelsen af disse oplysninger ikke udsættes, vil appellanten, selv om denne skulle få medhold i appellen, lide den samme skade, som hvis den var blevet forkastet. Dette vil i endnu højere grad være tilfældet, når de omtvistede oplysninger offentliggøres på internettet, da der ikke vil være noget til hinder for, at de også er tilgængelige, efter at Kommissionen har fjernet dem fra sit websted. Appellanten har i denne henseende tilføjet, at retten til en effektiv domstolsprøvelse, som er fastsat i chartrets artikel 47, stk. 1, kræver, at der indrømmes de begærede foreløbige forholdsregler.

98 Endvidere vil en udsættelse af offentliggørelsen af de omtvistede oplysninger på den anden side ikke berøre Kommissionens interesser. Da den allerede har offentliggjort en ikke-fortrolig udgave af PHP-afgørelsen, er offentlighedens interesse i at blive informeret allerede imødekommet. Desuden har

Kommissionen selv i fem år anerkendt, at de pågældende oplysninger er af fortrolig art, og det vil derfor være rimeligt, at den venter og nogle måneder endnu opretholder den status quo, som allerede har varet længe, indtil der er truffet endelig afgørelse om realiteten.

99 Endelig har appellanten hvad angår tredjeparters interesser, navnlig personer, som har anlagt erstatningssøgsmål, for det første bemærket, at de berørte tredjeparter i betragtning af det lange tidsrum fra overtrædelsens ophør til vedtagelsen af Kommissionens oprindelige beslutning ikke har nogen interesse i en hurtig offentliggørelse af en mere detaljeret ikke-fortrolig udgave af PHP-beslutningen, og for det andet, at de nævnte parter under alle omstændigheder har mulighed for enten at anmode Kommissionen om aktindsigt i de omtvistede oplysninger i henhold til forordning nr. 1049/2001, eller anmode de nationale domstole, der skal træffe afgørelse i erstatningssager, om at opfordre Kommissionen til at fremsende disse oplysninger i henhold til artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 1/2003.

100 Kommissionen er uenig heri og har for det første fremhævet, at de argumenter og anbringender, der er fremført til støtte for appellen, ikke er tilstrækkeligt holdbare til, at der kan være tale om en særlig stærk fumus boni juris, hvilket der bør tages hensyn til ved interesseafvejningen.

101 Desuden bør der tages hensyn til offentlighedens interesse i så hurtigt som muligt at få kendskab til begrundelsen for enhver foranstaltning fra Kommissionen, erhvervsdrivendes interesse i at få oplyst, hvilken adfærd der kan udsætte dem for sanktioner, og interessen i for de personer, der har lidt skade på grund af en overtrædelse, at få kendskab til detaljerne for i givet fald at kunne gøre deres krav gældende mod de virksomheder, der har deltaget i overtrædelsen.

102 Endelig bør begrundelsen for Kommissionens foranstaltning, under overholdelse af artikel 15 TEUF, være tilgængelig for offentligheden, ikke kun i fuldt omfang, men også så hurtigt som muligt. Dette ville imidlertid ikke være tilfældet, hvis Kommissionen i den foreliggende sag, næsten ti år efter vedtagelsen af PHP-beslutningen, skulle vente endnu længere med at offentliggøre detaljerne om den overtrædelse, som appellanten har deltaget i, mens en tilstrækkeligt hurtig information ville bidrage til en effektiv overholdelse af den ret til erstatning, som retspraksis har indrømmet ofre for overtrædelser af konkurrencereglerne. Enhver forsinkelse af offentliggørelsen af oplysningerne om de væsentligste omstændigheder omkring overtrædelsen vil være en hindring for at føre erstatningssager og følgelig gøre forbuddet mod karteller i henhold til artikel 101 TEUF mindre effektivt, bl.a. i betragtning af de muligheder, som sagsøgerne i erstatningssøgsmål har for at godtgøre, at de betingelser, som skal være opfyldt, for at der kan opnås erstatning, er opfyldt, samt forældelsesbestemmelserne i den gældende lov.

103 For at besvare disse argumenter skal det bemærkes, at der i en sag om foreløbige forholdsregler skal foretages en afvejning af de risici, der er forbundet med hver af de mulige løsninger. Dette indebærer konkret, at det må undersøges, om appellantens interesse i at opnå en udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede retsakt går forud for interessen i, at denne gennemføres øjeblikkeligt, eller om dette ikke er tilfældet. I forbindelse med denne undersøgelse må det afgøres, om en eventuel annullation af denne retsakt af den ret, der påkender sagens realitet, vil gøre det muligt at ændre den situation, som retsaktens umiddelbare gennemførelse ville medføre, og omvendt om udsættelse af retsaktens gennemførelse kan hindre de mål, der forfølges med den anfægtede retsakt i tilfælde af, at appellanten ikke får medhold i hovedsagen (Domstolens præsidents kendelser Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., C-149/95 P(R), EU:C:1995:257, præmis 50, og Belgien og Forum 187 mod Kommissionen, C-182/03 R og C-217/03 R, EU:C:2003:385, præmis 142, samt kendelse Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, C-180/96 R, EU:C:1996:308, præmis 89).

104 I den foreliggende sag skal Domstolen, i tvisten i hovedsagen, afgøre, hvorvidt den appellerede dom og, i givet fald, den omtvistede afgørelse skal annulleres, navnlig for tilsidesættelse af tavshedspligten i forhold til appellanten, som er beskyttet ved artikel 339 TEUF, artikel 30 i forordning nr. 1/2003, artikel 4 i forordning nr. 1049/2001, EMRK's artikel 8 og chartrets artikel 7, samt for tilsidesættelse af de oplysningers fortrolighed, som vil blive offentliggjort.

105 Under disse omstændigheder ville en annullationsdom åbenbart miste sin effektive virkning, hvis den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler blev afvist, og hvis Kommissionen således øjeblikkeligt kunne offentliggøre de omtvistede oplysninger uden at afvente denne dom. Denne offentliggørelse i sig selv ville således medføre, at disse oplysninger uopretteligt mistede den beskyttelse, som tavshedspligten giver dem, hvorved en afvisning af begæringen om foreløbige forholdsregler de facto ville foregribe den fremtidige afgørelse af realiteten, dvs. påstanden om annullation af den appellerede dom og den omtvistede afgørelse.

106 Det kan ikke på grundlag af Kommissionens argumenter konkluderes, at dennes interesse i, at begæringen om foreløbige forholdsregler afvises, vejer tungere end appellantens interesse i at opnå den begærede udsættelse.

107 I modsætning til, hvad Kommissionen åbenbart har hævdet, kan der i forbindelse med interesseafvejningen således ikke rejses tvivl om bedømmelsen i denne kendelses præmis 46-70, hvorefter der i den foreliggende sag er tilstrækkelig fumus boni juris til at begrunde indrømmelsen af de begærede foreløbige forholdsregler, navnlig da andre aspekter af denne afvejning også vejer til fordel for appellanten.

108 Dette er tilfældet i den foreliggende sag. Hvad angår de interesser, som Kommissionen forsvarer, må det fastslås, at offentlighedens interesse i så hurtigt som muligt at få kendskab til begrundelsen for enhver foranstaltning fra Kommissionen for en stor del allerede blev imødekommet ved offentliggørelsen af en ikke-fortrolig udgave af PHP-beslutningen i 2007. Da det ikke er bestridt, at denne udgave overholdt kravene i artikel 30 i forordning nr. 1/2003, må det antages, at den indeholdt i det mindste alle hovedelementerne i begrundelsen for denne beslutning. Ganske vist vil denne interesse i endnu højere grad blive imødekommet, såfremt Domstolen frifinder Kommissionen i appellen, da dette vil give Kommissionen mulighed for at offentliggøre den mere detaljerede ikke-fortrolige udgave af PHP-beslutningen, sådan som den havde påtænkt. Det kan dog ikke anses for muligt at imødekomme denne interesse allerede inden en sådan frifindelsesdom uden at skade appellantens modsatte interesse.

109 For så vidt angår de erhvervsdrivendes interesse i at få oplyst, hvilken adfærd der kan medføre sanktioner, skal det bemærkes, at selv om Kommissionens praksis er nyttig i denne henseende, har Kommissionen i den foreliggende sag åbenbart selv givet udtryk for det synspunkt, at de erhvervsdrivende kun i meget begrænset omfang kan forlade sig på Kommissionens tidligere afgørelser med henblik på at regulere deres adfærd. Kommissionens hensyn til de øvrige erhvervsdrivende hvad angår deres kendskab til begrundelsen for en afgørelse, som de under alle omstændigheder kun i begrænset omfang kan regne med, kan følgelig ikke være tilstrækkeligt til at begrunde tilsidesættelse af appellantens modsatte interesse i den foreliggende sag. Dette er så meget mere tilfældet, som forsinkelsen i offentliggørelsen af de omtvistede oplysninger hovedsagelig kan tilskrives Kommissionen, der åbenbart selv har bekræftet, at den har anvendt tiden fra den første offentliggørelse af en ikke-fortrolig udgave af PHP-beslutningen i 2007 til at foretage en detaljeret undersøgelse af de berørte parters argumenter om, at visse dele af begrundelsen for denne beslutning udgjorde forretningshemmeligheder.

110 Endelig må det hvad angår de personer, som har lidt skade på grund af overtrædelsen, og deres interesse i at få kendskab til detaljerne for i givet fald at kunne gøre deres rettigheder gældende over for de virksomheder, som har deltaget i overtrædelsen, konstateres, at selv om begrundelsen for en

beslutning, der fastslår en overtrædelse, kan være nyttig for disse personer i forbindelse med deres erstatningssøgsmål, kan det imidlertid ikke forudsættes, at de forhold, som fremgår af denne begrundelse, er det eneste grundlag for disse søgsmål.

111 I sådanne tilfælde har Domstolen i øvrigt tidligere fastslået, at den omstændighed, at en nægtelse af adgang til dokumenterne, herunder de dokumenter, som er forelagt en konkurrencemyndighed inden for et nationalt program for bødefritagelse eller bødenedsættelse, kan hindre gennemførelsen af disse søgsmål, kræver, at denne nægtelse begrundes med tvingende hensyn til beskyttelsen af den påberåbte interesse, som finder anvendelse på hvert dokument, for hvilket aktindsigt nægtes. Det er således kun tilstedeværelsen af en risiko for, at et givet dokument faktisk vil kunne skade den offentlige interesse i det nationale samarbejdsprograms effektivitet, der vil kunne begrunde, at dette dokument ikke udleveres (jf. i denne retning dom Donau Chemie m.fl., C-536/11, EU:C:2013:366, præmis 47 og 48).

112 Hvad angår skadelidte personer, som kun kan lægge de dokumenter, Kommissionen har fremlagt, til grund for deres påstande, kan deres interesse derfor hurtigere imødekommes med en anmodning om aktindsigt i dokumenterne end ved at afvente offentliggørelsen af begrundelsen for den beslutning, som fastslår overtrædelsen.

113 Det kan tilføjes, at selv om Kommissionen har foreholdt appellanten, at denne ikke har anført, hvorvidt og i hvilket omfang forældelsesfristen blev afbrudt med henblik på eventuelle regressøgsmål anlagt af andre deltagere i kartellet, må det konstateres, at Kommissionen selv ikke har fremlagt nogen oplysninger, som gør det muligt at vurdere, i hvilket omfang muligheden for de personer, der hævder at have lidt skade, for at gøre deres rettigheder gældende i erstatningssøgsmål afhænger af, at de omtvistede oplysninger offentliggøres, allerede inden der afsiges dom for så vidt angår realiteten, og den har især ikke anført nogen præcis forældelsesfrist for disse søgsmål.

114 Endelig ville en indrømmelse af de begærede foreløbige forholdsregler kun føre til opretholdelse for et begrænset tidsrum af den status quo, der har eksisteret i mange år (jf. analogt Domstolens præsidents kendelse Radio Telefis Eireann m.fl. mod Kommissionen, 76/89 R, 77/89 R og 91/89 R, EU:C:1989:192, præmis 15).

115 I lyset af ovenstående betragtninger må det fastslås, at interesseafvejningen falder ud til fordel for en indrømmelse af de begærede foreløbige forholdsregler.

116 Under disse omstændigheder skal gennemførelsen af den omtvistede afgørelse udsættes, og Kommissionen pålægges, indtil afsigelsen af den dom, der afslutter appelproceduren i sag C-162/15 P, ikke at offentliggøre en ikke-fortrolig version af PHP-beslutningen, som indeholder mere detaljerede oplysninger om appellanten end den ikke-fortrolige udgave af denne beslutning, som blev offentliggjort i 2007.

På grundlag af disse præmisser bestemmer Domstolens vicepræsident:

1) **Gennemførelsen af Kommissionens afgørelse K(2012) 3534 endelig af 24. maj 2012 om afslag på Evonik Degussa GmbH's begæring om fortrolig behandling af oplysningerne i medfør af artikel 8 i formanden for Kommissionens afgørelse 2011/695/EU af 13. oktober 2011 om høringskonsulentens funktion og kompetenceområde under behandlingen af visse konkurrencesager (sag COMP/38.620 – Brintoverilte og perborat) udsættes indtil afsigelsen af den dom, der afslutter appelproceduren i sag C-162/15 P.**

2) **Europa-Kommissionen pålægges, indtil afsigelsen af den dom, der afslutter appelproceduren i sag C-162/15 P, ikke at offentliggøre en ikke-fortrolig version af Kommissionens beslutning K(2006) 1766 endelig af 3. maj 2006 vedrørende en procedure i henhold til artikel 81 [EF] og EØS-aftalens artikel 53 i forhold til Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ,**

L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA og Arkema SA (sag COMP/38.620 – Brintoverilte og perborat), som er mere detaljeret hvad angår Evonik Degussa GmbH end den ikke-fortrolige udgave af denne beslutning, som blev offentliggjort i 2007.

3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Underskrifter